

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.057/2023/8.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (felperesi képviselő címe) (eljáró ügyvéd: ügyvéd neve)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő (alperesi képviselő címe)
A per tárgya:	közzszolgálati döntőbizottság határozatának jogszerűsége
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (12. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 6.K.702.756/2022/11. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000 (kettőszázezer) forint másodfokú perkoltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes a 2021. április 1. napjától október 20. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) a felperesnél fennálló kormányzati szolgálati jogviszonya

keretében atájékoztató szolgálaton ügyeleti tevékenységet is ellátott. A felperes – a kormányzati szolgálati jogviszony 2021. október 20. napjával felmentéssel történő megszüntetését követően – 2021. december 3. napján az alperesnek „szabadidő megváltásra járó illetmény” címén bruttó 404.302 forintot átutalással megfizetett.

[2] Az alperes szolgálati idő elismeréssel és szabadidő megváltásával kapcsolatos panaszának a Közszerződési Döntőbizottság (a továbbiakban: KDB) a JHÁT-DB/83/15/2022. iktatószámú határozatával részben helyt adott és a felperest szabadidő megváltása címén 1.346.143 forint, valamint annak 2021. november 5. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan (a szolgálati elismeréssel kapcsolatos igény körében) a panaszt elutasította.

[3] A szabadidő megváltásával kapcsolatos igényt – a felperes érdemi védekezésének hiányában – az alperes által csatolt iratok és számítás – 653,5 óra és 2.678,57 forint óradíj – alapulvételével a kormányzati igazgatásról szóló 2018. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Kit.) 115. § (2) bekezdését és 124. §-át felhívva határozta meg.

A felperes keresete, az alperes védirata

[4] A felperes keresetében a KDB határozatának megváltoztatását és elsődlegesen a panasz elutasítását, másodlagosan a szabadidő megváltás címén megítélt 1.346.143 forint és annak kamatai törlését kérte arra hivatkozással, hogy a szabadidő megváltása számfejtési összesítő által igazoltan megtörtént, a határozat ezen része jogellenes. Álláspontja szerint az alperesnek a munkaviszonya megszüntetése napjáig teljesített, de a szabadnappal meg nem váltott ügyeleti óraszám 156,33 óra. Keresetét a Kit. 121. §-ában, 124. § (1)-(2) bekezdéseiben, 123. § (7) bekezdésében, 280. § (1) bekezdés 22. pontjában foglaltakra alapította.

[5] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság a keresetet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 131. § (6) bekezdése alapján elutasította. Rögzítette, hogy az alperes teljes illetményével való elszámolást, a bérszámfejtési nyilatkozatok valóságát – általa is elismerten – a felperesnek kellett bizonyítania, ugyanakkor a keresetét alátámasztó nyilatkozatokat, bizonyítékokat nem csatolt. Rámutatott, hogy a keresetlevélhez csatolt iratoknak, munkáltatói nyilvántartásoknak – a felperes ezzel ellentétes nyilatkozata és önhibáján kívüli ok hivatkozása hiányában – a KDB előtti eljárásban is rendelkezésre kellett állniuk, ezért azokat a perben a Kp. 131. § (6) bekezdése alapján nem lehetett figyelembe venni és vizsgálni. A hóközi számfejtésből, illetve a szeptember és november havi bérszámfejtésből (a továbbiakban együttesen: a számfejtett járandóság igazolása) azt – az alperes által is elismert – tényt állapította meg, hogy a felperes a szabadság megváltás címén

404.302 forintot megfizetett, azonban a fennmaradt 1.346.143 forint megfizetésének tényét nem bizonyította, illetve nem tudta alátámasztani, hogy az összegre az alperes nem jogosult.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének történő helyt adást kérte a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 380. § c) pontja és 381. §-a alapján, mivel az eljárásjogi és anyag jogi szempontból sem felel meg a hatályos jogszabályi előírásoknak, az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályokból téves következtetésekre jutott. Jogszabálysértésként a Kit. 121. §-át, 124. § (1)-(2) bekezdéseit, 123. § (7) bekezdését, 280. § (1) bekezdés 22. pontját jelölte meg. Álláspontja szerint az ügyeletben töltött idő meghatározása, melyet teljes mértékben megváltott, nem bizonyítási, hanem jogkérdés. Az alperes a követeléséből nem vonta le a kötelezően biztosítandó munkaközi szünet időtartamát, illetve egyes (hétfői napok 0 órától 8 óráig terjedő) időszakokat kétszeres mértékkel számolt, ebből származik az igényelt 653,5 óra és az általa számított 156,33 óra közötti eltérés. Az okirati bizonyítékok a KDB előtt folyamatban lévő eljárásban rendelkezésre álltak. A Kp. 79. § (2) bekezdés b) és c) pontjaiban foglaltaknak – az elsőfokú ítélet [12] bekezdésében írtakkal szemben – eleget tett, igazolta az alperes munkaviszonyának megszüntetéséig teljesített, de szabadnappal meg nem váltott ügyeleti óraszám (156,33 óra) számítás helyességét és az ügyeleti szolgálathoz kapcsolódó szabadidő megváltás megfizetését. Előadta, hogy az alperesnek a KDB előtt több ügye volt folyamatban, melyek beazonosítása hosszabb időt vett igénybe, illetve 7. sorszám alatt csatolta az ügyeleti elszámolás alapját képező iratokat.

[8] Az alperes az ellenkérelmében – a védiratban foglaltakat fenntartva – az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság kellő részletességgel megindokolta, hogy milyen okokból és bizonyítékok alapján nem találta megalapozottnak a keresetet. A felperes a Pp. 380. § c) pontjára és a 381. §-ára a hatályon kívül helyezés iránti kérelmét megalapozó orvosolhatatlan formai hiányosság vagy lényeges eljárási szabálysértés megjelölése nélkül hivatkozott. Álláspontja szerint a felperes a bírósági eljárásban nem csatolhat olyan bizonyítékot, nem hivatkozhat olyan új tényre, körülményre, amely a KDB előtti eljárásnak nem képezte tárgyát. Egyetértett azzal, hogy a munkaközi szünet időtartamának figyelembevétele jogkérdés, azonban arra vonatkozóan a felperes érvelését nem fogadta el. Kiemelte, hogy az ügyelet időtartama bizonyítási kérdés, a perbeli időszakban teljesített 486 óra ügyelete – a március hónapból áthozott 1,5 óra kivehető szabadidővel együtt – 814,5 óra kivehető szabadidőnek felelt meg, melyből a felperes 653,5 órát nem váltott meg a szolgálati jogviszony megszűnéséig. Kérte figyelembe venni, hogy a felperes által készített „Hóközi számfejtőhelyi kifizetés 2021. 11. 10. napján” irat a kifizetéshez készült, semmi sem cáfolja, hogy a munkaközi szünetek időtartama ebben az elszámolásban már ne lett volna eleve levonva. A felperes nem bizonyította, hogy a figyelembe vehető óraszámok hány nap alatt és naponta egyhuzamban hány órát ügyeletben töltve jöttek ki. A felperesi keresetlevélhez (fellebbezéshez) csatolt táblázat a KDB előtti eljárásban bizonyítékként nem szerepelt, holott négyszer hívták fel nyilatkozattételre. A két óraszám közötti különbség nem adódhat a munkaközi szünetek tartalmából. A felperes túlnyomórészt

a Pp., és nem a Kp. szabályaira hivatkozik, holott a Kp. 6. § alapján a közigazgatási perben vagy az egyéb közigazgatási bírósági eljárásban a polgári perrendtartás szabályait akkor kell alkalmazni, ha azt e törvény kifejezetten előírja.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[9] A fellebbezés nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül.

[11] A felperes fellebbezésében tévesen jelölte meg megsértett jogszabályhelyként a Pp. 380. § c) pontját és 381. §-át a következők miatt: A Kp.-vel a jogalkotó a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos pereket – a korábbi szabályozástól eltérően – a közigazgatási jogviták körébe vonta [Kp. 1. §, 5. § (4) bekezdés]. A közigazgatási perben vagy az egyéb közigazgatási bírósági eljárásban a polgári perrendtartás szabályait akkor kell alkalmazni, ha azt a Kp. kifejezetten előírja (Kp. 6. §). A Kp. a fellebbezés és a másodfokú bíróság határozataira vonatkozóan nem utal vissza a Pp. rendelkezéseire, emiatt a Pp.-ben foglalt fenti rendelkezések közigazgatási perben nem alkalmazhatók.

[12] Az ítéltábla a fellebbezés vizsgálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, megalapozottan és jogszerűen utasította el a felperes keresetét. Döntésének helytálló indokaival az ítéltábla egyetértett, és a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a következőket emeli ki.

[13] A KDB határozatát támadó kereseti kérelem alapján indult perben a bíróságoknak ténylegesen a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatban szabadidő megváltásról való rendelkezés jogszerűségéről kell dönten, amely kereset a Kp. XXIII. fejezetében foglalt – marasztalási perre irányadó – speciális eljárási szabályok figyelembevételével bírálendő el [Kp. 130. § (2) bekezdés]. A felperes az elsőfokú ítéletet eljárásjogi kérdésben (bizonyítékok rendelkezésre állása), illetve anyagi jogi (a szabadidő megváltás alapját képező ügyeleti idő meghatározása) jogszabálysértésre alapítottan támadta. Nem vitatottan a felperes által felhívott anyagi jogi rendelkezések jogkérdésben történő állásfoglalást igényeltek, azonban az elsőfokú bíróság ezen – keresetlevélben is kifejtett – felvetések vizsgálatát eljárásjogi okból [a Kp. 131. § (6) bekezdése alapján] mellőzte. A fellebbezési eljárásban ezért az ítéltábla kizárólag abban a körben vizsgálódhatott, hogy a Kp. 131. § (6) bekezdését az elsőfokú bíróság helytállóan alkalmazta-e. Másképpen fogalmazva a jogkérdést megelőzően az vizsgálendő, hogy a felperes által állított ügyeleti időt megalapozó valamennyi bizonyíték (ügyeleti idő kiszámításához szükséges adat) a KDB előtti eljárásban rendelkezésre állt-e, vagy azok benyújtását önhibán kívüli ok akadályozta. Ebből következően az ítéltábla a

felperes sikeres fellebbezése esetén sem végezheti el a Kit. felhívott szabályainak értelmezését, a jogkérdést nem döntheti el, ezért a felperes által – közvetlenül a fellebbezési tárgyalást megelőzően – 7. sorszám alatt csatolt iratok (jelenléti ívek, bérjegyzék) a másodfokú eljárásban nem bírtak relevanciával.

[14] Az ítéltábla megállapította, hogy a felperes megalapozatlanul érvelt azzal, hogy a KDB eljárásában a szabadidő megváltás tárgyában való döntéshozatalhoz a bizonyítékok rendelkezésre álltak.

[15] A Kúria már elemezte a Kp. 131. § (6) bekezdését, mely során rámutatott arra, hogy „(...) jelen esetben nem munkaügyi perről van szó, hanem egy közszolgálati jogviszony alapján indult, a közigazgatási per keretei között zajló eljárásról, amelynek során a bíróságnak a Kp. által meghatározott eljárási rend szerint kell feltárni a tényeket. Ennek része a Kp. 131. § (6) bekezdése is, amely kimondja, hogy a Közszolgálati Döntőbizottság határozatát támadó kereseti kérelem alapján indult perben a fél nem hivatkozhat olyan tényre, körülményre, bizonyítékra, amely a Közszolgálati Döntőbizottság eljárásának nem képezte tárgyát, kivéve akkor, ha azt a Közszolgálati Döntőbizottság hivatkozása ellenére nem vette figyelembe, azt önhibáján kívül nem ismerte, illetve arra önhibáján kívül nem hivatkozott. A felperes e szabályra figyelemmel a bírósági eljárás során nem csatolhat be újabb bizonyítékot – ebből következően nem tehet újabb bizonyítási indítványt sem –, csak akkor, ha az megfelel a Kp. 131. § (6) bekezdésében meghatározott feltételeknek.” (Kf.VII.39.205/2020/6. számú végzés [77] bekezdése). Az elsőfokú bíróság által helyesen felhívott Kp. 131. § (6) bekezdése tehát olyan új tények, körülmények, bizonyítékok figyelembevételét zárja ki, melyet a fél önhibájából a KDB eljárásban nem érvényesített.

[16] Nem volt vitatott, hogy a felperes a KDB előtti eljárásban – többszöri felhívás ellenére – nem tett nyilatkozatot, ezzel összefüggésben az elsőfokú peres eljárásban önhiba hiányára nem utalt. Kétségtelen, hogy a KDB előtti eljárásban rendelkezésre álltak az alperes által benyújtott okiratok, nevezetesen a 2018. március 1-jei és 2021. június 1-jei kinevezésmódosítások, – a JHÁT-DB/83/10/2020. iktatószámú nyilatkozattételre felhívásra csatolt – a számfejtett járandóságot igazoló iratok, azonban ezen bizonyítékok – vitatás hiányában – nem voltak alkalmasak a felperes szabadidő meghatározása kapcsán elfoglalt jogi álláspontjának alátámasztására. Az ítéltábla hangsúlyozza azt is, hogy a felperes ezen – egyébként általa kiállított – bizonyítékokból maga sem tudott olyan adattartalmat, rovatot felhívni, mely az alperes igényét kétséggé teszi vagy az általa állított számszaki levezetést igazolja. A felperes fellebbezési tárgyaláson tett – az alperes párhuzamosan intézett ügyeire vonatkozó – nyilatkozata az önhiba hiányának megállapíthatóságát kizárja, mivel az arra történő hivatkozás a másodfokú eljárásban már nem pótolható. Mindezek alapján a felperes a fellebbezésében nem tudta cáfolni az elsőfokú bíróság Kp. 131. § (6) bekezdésével összefüggésben levont következtetéseit, az elsőfokú ítélet eljárásjogi szempontból jogszerűen mellőzte az anyagi jogi kérdésben történő állásfoglalást, melyre vonatkozó felperesi érvelés a [13] bekezdésben írtak miatt a fellebbezési eljárásban sem volt értékelhető.

[17] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[18] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) és (5) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel állapította meg, mivel azt az alperes által felszámított és a ténylegesen elvégzett tevékenységgel arányban állónak ítélte. A perköltség összegének megállapítása során szem előtt tartotta az ügy bonyolultságát, az alperes által benyújtott ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényét, illetve a jogi képviselő 2 óra időtartamú tárgyaláson való részvételét.

[19] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték a felperes illetékmentessége folytán a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[20] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. április 4.

dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Antal Regina s.k.	dr. Rác Krisztina s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró	bíró	bíró